Ja polle siis ka imme,
Kui kannad petja nimme,
Mis warguſega käinud,
Siis on ſo auu keik läinud!!

Kiwwi ſaar.

Some merre lahhes ſeiſab üks ſaar, mis ſuurde kiwwidega kaetud on. Ühtegi ellawat hinge ei olle ſealt ſaare pealt leida, muud kui mõnni rohhukõrreke, mis kiwwide wahhelt waewaga ennaſt üllesaeanud.

Mitme aastade eeſt taggaſi, läks üks laew ſeal randa, nenda et kõik ſe laewa täis laenede roaks ſai. Matruſed katſuſid ennaſt weel ühhe ſuure padiga merre häddaſt peästa ja maale ſõuda; ſaid agga ühheſt ſureſt laineſt ümber wisſatud ja merrepõhja maetud. Kaptein üksi peäſis omma abbikaſa, laste ja ühhe jau omma warranduſega, laua tükkide peal elluga ſelle tühja kiwwi ſaare peale, kuſt ta mõnne mõdaminneja laewaga lootis jälle ärrapeäſwat.

Agga ilma asjata olli nende waeste õnnetumate otus ja lotus! Mitte ühte ainuſt laewa ei läinud ſealt mõda, ja ilmaasjata olli keik nende hädda appikarjumine ja peasmine, ſeſt hirmſaſt nälja ſurmaſt! Proua ja lapſed nõrkeſid pea nälja kätte ärra; agga kes jõuab ſelle waeſe õnnetuma issa kurbduſt ja ſüdamewallu üllesſe panna, mis ta neid mahhamattes tundis? olgu ſe räkimata! — Siis panni ta ka ſelle rahhawarranduſe, mis ta ennesega laewa pealt liggi olli wõtnud ja mis temmal nüüd üsna ilmaasjata, näitis ollewad, ühhe kiwwi alla ja kirjutas ſelleſamma peale kriidiga omma õnnetuſt lühhidelt ülles, kus ta ka ſedda pallus, et temma rahha waestele ärrajaggada ja temma ommakſide hingede eeſt palluda.

Kaua aega pärraſt ſedda, leidſid kallamehhed ſelle õnnetuma mehhe ſurnu kehha ſealt tühja ſaare pealt, kelle pea kiwwi peale toetatud ja kus peal ka üks poolkustunud kirri